

ת"פ 30065/03/18 - מדינת ישראל נגד שפריר בן אבו - לא בעניינו, יוסף בוחבוט

בית משפט השלום בראשון לציון
ת"פ 30065-03-18 מדינת ישראל נ' בן אבוואח'

בפני
בעניין: כבוד השופט עמית מיכלס
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. שפריר בן אבו - לא בעניינו
2. יוסף בוחבוט

הנאשמים

גזר דין בעניינו של נאשם 2

1. נאשם 2 (להלן יכונה: הנאשם) הורשע ביחד עם נאשם 1, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של **פריצה לרכב בכוונה לבצע גניבה או פשע בצוותא חדא**, לפי סעיפים 1413 ו-29 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: החוק); **גניבה מרכב בצוותא חדא**, לפי סעיפים 1413ד(א) ו-29 לחוק; **חבלה במזיד ברכב בצוותא חדא**, לפי סעיפים 413 ו-29 לחוק. נאשם 1 הורשע בנוסף בעבירה של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287 לחוק.

2. הכרעת הדין שניתנה ארוכה ומפורטת ואין טעם לחזור על כל הקביעות בה. בקצירת האומר אציין שהנאשמים נסעו ברכב הפורד של הנאשם, אשר נהג ברכב, שעה שנאשם 1 אמור לשהות במעצר בית. בשלב מסוים החנה הנאשם את רכבו ליד סופר בכפר חב"ד, סמוך לרכב הקיה של גב' לאה וישדסקי, שהשאירה בו את תיקה ובו מסמכים אישיים, כסף מזומן בסך של 1,500 ₪, צ'קים וכרטיסי אשראי. בשלב מסוים נסע הנאשם לאחור, חנה בסמיכות לרכב הקיה, נאשם 1 יצא מרכב הפורד, ניפץ את החלון האחורי הקטן של רכב הקיה, פתח את דלת רכב הקיה, נטל מתוכו את התיק ותכולתו, נכנס לרכב הפורד, והנאשם הסיע את שניהם מהמקום.

3. בשלב הטיעונים לעונש, הגיע נאשם 1 להסדר טיעון במסגרתו צרף כתב אישום נוסף שהיה תלוי ועמד נגדו בעבירות של גניבה מרכב והונאה בכרטיס חיוב, והצדדים עתרו במשותף להטיל עליו עונש מאסר לתקופה של 32 חודשים, הכולל הפעלת ארבעה מאסרים מותנים התלויים ועומדים נגדו, וכן ענישה נלווית.

טיעוני הצדדים לעונש

4. ב"כ המאשימה הפנה לנסיבות ביצוע העבירה, לעברו הפלילי של הנאשם, הכולל 6 הרשעות קודמות וגמר דין נוסף, לעובדה שריצה בעבר עונשי מאסר ממושכים, שהארוך שבהם בן 20 חודשים, בגין הרשעתו בעבירה של התפרצות למגורים. עוד הפנה לקביעות בהכרעת הדין לפיהם שני הנאשמים פעלו בצוותא חדא ושיתפו פעולה באופן מלא להגשמת מטרותם, תוך שהדגיש את מעשיו של הנאשם באירוע.

הערכים המוגנים שנפגעו הם זכות הציבור לכך שרכושו לא ייפגע, כאשר מעבר לנזק הכלכלי שנגרם, פוגעת העבירה גם בתחושת הביטחון של האזרח, וגורמת לו לטרדה בשחזור הפריטים שנגנבו. נוסף על כך גורמות עבירות של פריצה לרכב, שהפכה למכת מדינה, להעלאת פרמיות הביטוח, כאשר סכום זה מגולגל אל כלל הציבור.

לטענת המאשימה פגע הנאשם בערכים המוגנים במידה רבה. המאשימה הפנתה לענישה הנוהגת, ועתרה לקביעת מתחם ענישה הנע בין 6 ל-15 חודשי מאסר לריצוי בפועל. בתוך המתחם עתר ב"כ המאשימה למקם את עונשו של הנאשם בשליש העליון של המתחם, זאת בהתחשב בנסיבותיו האישיות, ולהטיל עליו עונש מאסר שלא יפחת מ-12 חודשי מאסר, מאסר על תנאי, "קנס משמעותי" ופיצוי. נוסף על כך עתרה המאשימה להפעיל את סעיף 413ב לחוק, לפיו רשאי בית המשפט בנוסף לכל עונש אחר, לפסול אדם שהורשע בעבירה בקשר לרכב לפי סימן ה' לחוק מלהחזיק רישיון נהיגה. בהקשר זה נטען שבנסיבות המקרה שלפנינו ראוי להפעיל את הסעיף, זאת בין היתר בשל העובדה שהנאשם השתמש ברכב לצורך ההגעה למקום, לצורך הסתרת נאשם 1 מהכביש הראשי ולצורך מילוט השניים מהמקום.

5. מנגד טען ב"כ הנאשם שעל אף הקביעות בהכרעת הדין לפיהן הנאשמים ביצעו את המיוחס להם בצוותא חדא, יש לגזור עליו את עונשו של הנאשם על פי חלקו באירוע. במקרה זה ישב הנאשם ברכב והסיע את נאשם 1, ומכאן שחלקו נמצא ברף הנמוך ביותר, בפרט כאשר האירוע לא היה מתוכנן. ב"כ הנאשם לא התעלם מעברו הפלילי של הנאשם, אולם ביקש להתחשב בכך שעבירת הרכוש האחרונה בה הורשע הייתה בשנת 2012.

לעניין מתחם הענישה לו עתרה המאשימה, צטט ב"כ הנאשם מתוך טבלה שלדבריו משקפת את מתחמי הענישה של המאשימה בכל רחבי הארץ, כאשר לפי אותה טבלה, מתחם העונש ההולם נע בין 4-8 חודשי מאסר, בעוד שכאשר מדובר בנסיבות מחמירות, כמו תחכום, תכנון, שימוש באמצעים, שווי גניבה או הנזק, נע המתחם בין 6-18 חודשי מאסר.

לדבריו, מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי, קנס ופיצוי ועד מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות, כאשר במקרים בהם הוטלו על נאשמים עונשי מאסר ממש, ביצעו הנאשמים את עבירת ההתפרצות "במו ידיהם". לפיכך ביקש להטיל על הנאשם עונש בתוך מתחם זה, ובמידת הצורך לשלוח אותו לממונה על עבודות השירות.

בהתייחס לעתירת המאשימה להטיל על הנאשם עונש של פסילת רישיון נהיגה לפי סעיף 413ב לחוק, טען שאין בכך כל היגיון וביקש להימנע מכך.

מתחם העונש ההולם

6. קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם נעשית בהתאם לעיקרון המנחה בענישה, היינו

קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. לשם קביעת מתחם הענישה ההולם, בהתאם לעקרון ההלימה, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

הערכים המוגנים, בחינת הפגיעה בהם, ונסיבות ביצוע העבירות

7. במקרה שלפני הערך החברתי העומד ביסוד העבירות הנו הגנה על שלום הציבור, ביטחונו, רכושו ופרטיותו. מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא בינונית, כאשר מצד אחד מעשיהם של הנאשם ושותפו גרמו לנזק לחלון הרכב, וכן לפגיעה ברכושה ובתחושת הביטחון של בעלת הרכב. הכסף, התיק ויתר הציוד שנגנב לא הושבו לה עד היום. מצד שני שווי הגניבה אינו רב.

אין מדובר בעבירה מתוכננת, ואולם מדובר בעבירה שבוצעה במקצועיות, כאשר כל אחד משני הנאשמים ידע מה עליו לעשות לצורך הגשמת מטרותם המשותפת. כפי שעולה מהכרעת הדין, הנאשם השני הוא שפרץ בפועל לרכב, ניפץ את שמשת החלון וגנב את התיק על תכולתו. לצד זאת, ניתן לראות שהנאשם הסיע את נאשם 1 והעמיד את רכבו באופן שהסתיר חלק מגופו של נאשם 1, מקץ שניות בודדות נכנס הנאשם השני לרכבו והשניים נסעו מהמקום.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים בעניין זה אני סבור שעל אף שחלקם של שני הנאשמים אינו זהה, אין מקום להקל בעונשו של הנאשם אך מן הטעם שלא הוא זה שפרץ לרכב בפועל. הטעם לכך הוא שכאשר מבוצעת עבירה על ידי שניים או יותר, לא תמיד מתאפשר לכל אחד מהשותפים לקחת חלק בכל אחד מיסודות העבירה, בין אם משום שהדבר אינו אפשרי במישור הטכני, ובין אם משום שאין בכך כל היגיון. במקרה שלפנינו חלוקת התפקידים בין שני הנאשמים הייתה שהנאשם נשאר ברכב, שבמקרה גם שייך לו, הסתיר את נאשם 1 ואפשר לו להשלים את מלאכת הפריצה והגניבה, תוך השארת דלת רכבו פתוחה באופן שאפשר לשניהם להימלט מהמקום בצורה מהירה. פעולותיו של הנאשם השלימו את פעולותיו של נאשם 1, וניתן לומר שהשניים פעלו "כגוף אחד", באופן שאפשר להם להשיג את מבוקשם באופן מהיר ביותר.

8. גם העובדה שאין מדובר בעבירה "מתוכננת" אין כדי לסייע לנאשם להוכיח שאין מדובר בשותפים לעבירה. סעיף 29(ב) לחוק קובע: "המשתתפים בביצוע עבירה תוך עשיית מעשים לביצועה, הם מבצעים בצוותא, ואין נפקא מינה אם כל המעשים נעשו ביחד, או אם נעשו מקצתם בידי אחד ומקצתם בידי אחר".

הנה כי כן, הסעיף אינו מציב תנאי של תכנון מוקדם לצורך הכרה במבצע העבירה כשותף. בעניין זה ראו גם החלטת השופט מ' מזוז בבש"פ 9095/18 אחמד סידה ואח' נ' מדינת ישראל (6.1.2019) פסקה 9, שניתנה אמנם במסגרת הליך מעצר, אולם דומה שהקביעות שנקבעו בה יפות גם לענייננו:

לשם ביצוע בצוותא של עבירה אין הכרח בהיוועדות מוקדמת או בתכנון מראש בין השותפים למעשה, ודי בשותפות ספונטאנית שנוצרה על אחר לשם השגת מטרה משותפת שבני החבורה מודעים לה. כן נפסק כי קיימת אחריות פלילית במקרה ששותפים התאגדו ב"שותפות ספונטאנית" לביצוע בצוותא של עבירה גם אם לא הוכח מי מהשותפים ביצע את היסוד העובדתי של העבירה - "הלכה פסוקה

מימים ימימה היא כי לשם ביצוע בצוותא של עבירה אין הכרח בהיוועדות מוקדמת או בתכנון מראש בין השותפים למעשה. ובמילותיו של השופט מ' חשין: "...גם שותפות ספונטנית שותפות היא, ועושה עבריינים למבצעים-בצוותא' (ראו ע"פ 259/97 הנ"ל והאסמכתאות המובאות שם...) (ע"פ 4693/01 מדינת ישראל נ' בביזאיב, פ"ד נו(5) 590, 580 (2002). וראו גם דנ"פ 1294/96 משולם נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(5) 1 (1998))."

9. ב"כ הנאשם הזכיר בטיעונו "טבלת מתחמים" שהוכנה על ידי משטרת ישראל ובה פירוט מתחמי הענישה שנקבעו על ידי המשטרה בעבירות השונות. מבלי להכביר מלים אציין שלא מצאתי להידרש לטבלה זו, שאף לא הוגשה, זאת מן הטעם שבית המשפט אינו כפוף לטבלאות ענישה כאלו ואחרות, ועליו לבחון את מתחם העונש המבוקש בשים לב לסבירותו בנסיבות המקרה, לטיעוני הצדדים ולמתחם הענישה הנוהג. זאת ועוד, גם אם הייתה מוצגת "טבלת מתחמים", לא היה בכך כדי לסייע לנאשם, שכן ממילא נקבע המתחם עונשי בהתאם לנסיבות ביצוע העבירה, ולעיתים אף מספר עבירות, ולא לפי סעיף העבירה. דוגמא מצוינת להמחשת הדברים ניתן למצוא במקרה הנוכחי, בו שני הנאשמים ביצעו יחדיו את עבירות הפריצה לרכב, הגניבה וההיזק לרכב, אולם ככל שהייתי נדרש לקבוע מתחם עונשי לנאשם 1, הרי שאותו מתחם היה גבוה מהמתחם שנקבע לנאשם שבפני, זאת בשים לב לכך שהעבירות בוצעו על ידו תוך שהוא מפר צו שיפוטי, נסיבה שאינה מיוחסת לנאשם.

הענישה הנוהגת

10. בחינת **מדיניות הענישה הנוהגת** מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים במנעד רחב כמפורט להלן:

- א. ברע"פ 2366/10 ג'אבלי נ' מדינת ישראל (13.4.10), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם אשר הורשע על יסוד הודאתו בביצוע עבירות של פריצה לרכב, גניבה מרכב, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ועוד. על הנאשם נגזר עונש של 9 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים.
- ב. ברע"פ 2955/10 אליהו נ' מדינת ישראל (25.4.10), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע על יסוד הודאתו בעבירות של חבלה ברכב במזיד, פריצה לרכב במטרה לגנוב וגניבה מרכב, ונגזר עליו עונש של 12 חודשי מאסר בפועל. לאחר הפעלת מאסרים על תנאי היה על הנאשם לרצות עונש מאסר של 25 חודשים.
- ג. ברע"פ 1200/11 יעקובוב נ' מדינת ישראל (14.2.11), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם אשר הורשע לאחר ניהול הוכחות בביצוע עבירות של פריצה לרכב בכוונה לגנוב, גניבה מרכב, חבלה במזיד והחזקת נכס החשוד כגנוב. אושר עונש של 9 חודשי מאסר בפועל והפעלת מאסר מותנה (ובסך הכול 12 חודשים) שנגזרו על הנאשם בערכאה הדיונית.
- ד. ברע"פ 6257/11 בדר נ' מדינת ישראל (30.10.11), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם, אשר הורשע בביצוע עבירות של פריצה לרכב במטרה לבצע גניבה או פשע, פירוק רכב וגניבה מרכב. אושר עונש שניתן לנאשם על ידי בית המשפט המחוזי, לאחר ערעור, באופן שעל הנאשם היה לרצות עונש מאסר בפועל של 6 חודשים ויום.

ה. ברע"פ 5313/12 ראיף נ' מדינת ישראל (11.7.12), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם אשר הורשע בעבירה של התפרצות לרכב בכוונה לגנוב. אושר עונש שניתן לנאשם בבית המשפט המחוזי לאחר ערעור, באופן שעל הנאשם היה לרצות 6 חודשי מאסר בפועל, זאת על אף היותו צעיר ועל אף המלצת שירות המבחן להימנע מהטלת עונש מאסר.

ו. בעפ"ג (חי') 36927-07-14 אוחיון נ' מדינת ישראל (2.10.14) נדחה ערעורו של נאשם, בעל עבר פלילי, שהורשע בעבירות של פריצה לרכב בכוונה לגנוב; גניבה מרכב; חבלה במזיד ברכב והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, אשר נידון למאסר בפועל של 8 חודשים והפעלת מאסר מותנה בן 6 חודשים במצטבר.

ז. בעפ"ג (מח' מרכז-לוד) 56608-07-13 מדינת ישראל נ' ברנס (17.11.13), התקבל ערעור המדינה על קולת העונש של נאשם אשר הורשע בעבירה של פריצה לרכב בכוונה לגנוב בצוותא. על אף היותו של הנאשם בגיר צעיר, ועל אף הערכת שירות המבחן לפיה סיכויי השיקום בעניינו גבוהים, העמיד בית המשפט המחוזי את עונשו על 4 חודשי מאסר בעבודות שירות.

ח. ב"כ הנאשם הפנה לעפ"ג (י-ם) 59653-03-15 מדינת ישראל נ' איאד אבו עסב (30.6.2015), במסגרתו התקבל ערעור המדינה על קולת העונש והוטל על הנאשם שהתפרץ לרכב שעה שהנהג ישב בתוכו, 5 חודשי מאסר בפועל. אכן מדובר במקרה החמור מהמקרה הנדון בעניינו, אולם ניתן לראות שבאותה החלטה אף נקבע בהתאם מתחם עונשי של מספר חודשי מאסר ועד שנתיים מאסר, שהינו מתחם מחמיר מהמתחם ההולם נסיבות של פריצה "רגילה" לרכב. אשר לעונש הקל שהושת על אותו נאשם, נקבע שהוא ניתן בשים לב לכלל לפיו ערכאת הערעור איננה ממצה את הדין עם נאשמים.

11. נוכח כל האמור, אני קובע שמתחם העונש ההולם את נסיבות ביצוע העבירה של פריצה לרכב בכוונה לגנוב וגניבה בצוותא של תיק, תוך גרימת נזק לחלון הרכב נע בין 6 ל-15 חודשים.

גזירת העונש בגדרי המתחם

12. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. במסגרת זו נתתי דעתי לנסיבות הבאות:

הנאשם יליד 1985, ולחובתו עבר פלילי משמעותי, הכולל 7 הרשעות קודמות הכוללות תיקי חקירה רבים בגינם הורשע בין היתר ב-7 מקרים של התפרצויות לבית מגורים או תפילה, וכן בעבירות של גניבה, היזק לרכוש במזיד, החזקת נכס חשוד כגנוב, מקרים רבים של הפרת הוראה חוקית, עבירות ישנות יותר של החזקת סמים לצריכה עצמית ושלא לצריכה עצמית. הרשעתו האחרונה של הנאשם היא משנת 2018 בעבירה של פציעה, אותה ביצע בשנת 2016. הנאשם ריצה בעברו עונש מאסר של 20 חודשים וכן עונש מאסר בעבודות שירות, והוא עתיד לרצות 6 חודשי מאסר בעבודות שירות בגין הרשעתו האחרונה בתיק האלימות. מכאן שאין דומה מצבו של הנאשם למצבו של אדם שעתידי לרצות עונש מאסר לראשונה בחייו. עוד עולה מהרישום הפלילי שבעבר ניתנו לנאשם הזדמנויות להיטיב את דרכו, בין אם מדובר היה בעונשים מקלים שהושתו עליו בגין הרשעותיו הראשונות ובין אם בשל העובדה שהוארך מאסר מותנה שהיה תלוי ועומד נגדו.

הנאשם לא הודה במיוחס לו, לא קיבל אחריות על מעשיו, לא הביע צער על הנזק שגרם למתלוננת או נכונות לפצותה או להתנצל בפניה. אף לאחר שהורשע בדין, בחר הנאשם שלא לנצל את זכות המילה האחרונה לצורך הבעת חרטה. מדובר בנאשם ששב ומבצע עבירות פעם אחר פעם, תוך שהוא חובר לחברה שולית כמו נאשם 1, שהורשע יחד עמו בביצוע העבירה.

עוד יש ליתן את הדעת לשיקול **הרתעת היחיד** בגדרו של המתחם, זאת בשים לב לעברו הפלילי של הנאשם, לעובדה שהרשעות קודמות ועונשי מאסר שריצה לא הרתיעו אותו מלשוב ולבצע עבירות. לא נטען שהנאשם שולב בהליך טיפולי מכל סוג, בין אם לאחר שחרורו ממאסרו האחרון, ובין אם לאחר שחרורו מהמעצר בתיק הנוכחי. במצב דברים זה דומה שהנאשם נמצא בסיכון להישנות עבירות דומות או אחרות וכי הוא אינו מעוניין או שאינו מצליח לגייס כוחות לשינוי מצבו.

13. נוכח מכלול השיקולים עליהם עמדתי לעיל, מצאתי שיש למקם את עונשו של הנאשם בחלק העליון של המתחם. מסקנה זו אף עולה בקנה אחד, באופן יחסי, עם עונש המאסר עליו הסכימו הצדדים במסגרת הסדר הטיעון בקשר לנאשם 1.

14. אשר לרכיב הכספי, מדובר בעבירה אשר בוצעה למען בצע כסף ועל כן ראוי להשית על הנאשם קנס כספי. נוסף על כך נכון יהיה לפצות את המתלוננת על הנזק שנגרם לה, כאשר נזק זה מורכב הן מגניבת התיק, המסמכים והכסף המזומן, והן מהצורך לתקן את חלון הרכב, על כל הטרחה הכרוכה בכך. עם זאת, לאור העובדה שהנזק נגרם ממעשיהם של שני הנאשמים, יש לחלקו ביניהם.

15. בין הצדדים ניטשה מחלוקת האם יש מקום במקרה זה לפסול את הנאשם מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה מכוח סעיף 413א' לחוק.

סעיף 413א' לחוק מורה כדלקמן:

"הורשע אדם בעבירה לפי סימן זה, רשאי בית-המשפט, בנוסף על כל עונש אחר, ובנוסף לסמכותו לפי סעיף 43 לפקודת התעבורה, לפסול אותו מהחזיק ברשיון נהיגה או ברשיון רכב לתקופה שיקבע. " (ההדגשה אינה במקור - ע.מ.).

במקרה שלפנינו בוצעה עבירה בקשר לרכב, כאשר סעיף העבירה ממוקם בסימן ה1 שכותרתו: "עבירות בקשר לרכב". מכאן, שלבית המשפט נתונה סמכות להורות על פסילת רישיון הנהיגה של הנאשם, נוסף לכל עונש שיוטל עליו. זאת ועוד, מעבר לכך שהנאשם הורשע בביצוע עבירת רכוש בקשר לרכב, הרי שהוא ביצע את העבירה תוך שימוש ברכב, שבמקרה זה הוא גם רכבו של הנאשם עצמו, כאשר הנאשם הוא זה שנהג ברכב, הסיע את נאשם 1 למקום, בהמשך הסיע אותו אל רכב הקיה לצורך ביצוע ההתפרצות, הסתיר עם רכבו את פעולותיו של נאשם 1 שעה שזה פרץ לרכב, ולאחר שנאשם 1 פרץ לרכב, נכנס לרכב והשניים נסעו מהמקום.

נוכח כל האמור מצאתי לקבל את עתירת המאשימה ולהורות על פסילת רישיון הנהיגה של הנאשם.

סוף דבר

16. אשר על-כן, הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 12 חודשי מאסר בפועל.

הנאשם יתייצב לריצוי עונש ביום 21.1.2019 עד השעה 09:00 בכלא "הדרים", או על-פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון ועותק מגזר הדין. על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר בטלפונים 08-9787377 או 08-9787336.

ב. 8 חודשי מאסר על תנאי, אותם לא יישא הנאשם אלא אם יעבור בתוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו ממאסר על כל עבירת רכוש מסוג פשע.

ג. 4 חודשי מאסר על תנאי, אותם לא יישא הנאשם אלא אם יעבור בתוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו ממאסר על כל עבירת רכוש מסוג עוון.

ד. קנס כספי בסך 2,000 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, שהראשון שבהם ביום 1.3.19 והיתרה בכל אחד לכל חודש שלאחריו. לא ישולם תשלום כלשהו במועדו, תעמוד יתרת הקנס לפירעון מידי.

ה. פיצוי בסך 2,000 ₪ למתלוננת (ע"ת 1 בכתב האישום). הפיצוי יופקד במזכירות בית המשפט עד ליום 1.4.2019 ויועבר למתלוננת על פי פרטים שתמסור המאשימה למזכירות בית המשפט בתוך 10 ימים.

ו. מכוח סעיף 413 לחוק, אני פוסל את הנאשם מלהחזיק או לקבל לידי רישיון נהיגה זאת לתקופה של 18 חודשים. בקביעת תקופה זו נתתי דעתי לעובדה שהנאשם עתיד להתחיל ולרצות בימים הקרובים תקופת מאסר של 12 חודשים. רישיון הנהיגה יופקד בבית המשפט לא יאוחר מיום 20.1.2019 בשעה 12.00 וממועד ההפקדה תחושב הפסילה. מובהר לנאשם שככל שהרישיון לא יופקד עד למועד הנקוב, הוא ייחשב כפסול מלנהוג, אולם הפסילה תחושב ממועד ההפקדה בלבד. ככל שאין לנאשם רישיון נהיגה בתוקף, יפנה למזכירות בית המשפט.

17. ניתן בזאת צו כללי למוצגים.

18. פיקדונות שהופקדו במסגרת הליך המ"ת ישמשו לצורך הבטחת כניסתו לכלא והם יושבו לו מיד לאחר שיחל לרצות את עונש המאסר, כפוף לכל מניעה חוקית אחרת, לרבות עיקול. ככל שהופקד סכום כסף על ידי אחד הערבים ככובעו כערב, להבדיל מהפקדה עבור הנאשם, יושב לו הכסף לאחר כניסת הנאשם למאסר.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ניתן היום, ט' שבט תשע"ט, 15 ינואר 2019, בנוכחות הצדדים.